

**ΟΜΙΛΙΑ ΣΥΝΤΑΞΙΟΥΧΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ Ε.Ν. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΛΕΟΝΤΑΡΑΚΗ
ΣΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΤΟΥ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΥΘΗΡΩΝ**

30 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 2016

Σήμερα είναι μία πολύ ξεχωριστή μέρα για μένα, όχι μόνο γιατί τιμώμαι από τους συντοπίτες μου αλλά γιατί δίπλα μου τιμάται επίσης ο κ. Παναγιώτης Λεοντσίνης. Ένας πολύ ιδιαίτερος άνθρωπος όπως ακούσατε που πέρα από τα υποχρεωτικά του καθήκοντα ως δάσκαλος πρόσφερε στα Αντικύθηρα αυτό που κανείς άλλος ούτε καν το σκέφτηκε ούτε το τόλμησε. Έχτισε ένα σχολείο! Αλήθεια μεγάλη προσφορά! Σε ευχαριστούμε κ. Παναγιώτη Λεοντσίνη!

Τώρα θα σας πάω αρκετά χρόνια πίσω στην γέφυρα του Ε/Γ-Ο/Γ ΙΟΝΙΟΝ που από λίγο ως πολύ σχεδόν όλοι σας είχατε περάσει. Τότε ένας τακτικός επιβάτης της γραμμής των Αντικυθήρων με τον οποίο μοιραζόμασταν τις χαρές αλλά και τις δυσκολίες της δουλειάς μας, μου υποσχέθηκε πως «Κάποια μέρα θα κάνω κάτι για σένα για όσα προσφέρεις!». Αυτός λοιπόν ο άνθρωπος είναι ο τότε γραμματεύς των Αντικυθήρων και σημερινός Αντιδήμαρχος Κυθήρων και Αντικυθήρων κ.Μαθιός Αγγελιουδάκης. Και σήμερα με την σύμφωνη γνώμη του Δημάρχου κ. Στράτου Χαρχαλάκη, του έτερου αντιδημάρχου κ. Γιώργου Κομηνού και ολόκληρου του Δημοτικού Συμβουλίου πραγματοποιεί αυτήν του την υπόσχεση. Σας ευχαριστώ όλους και εσένα ιδιαίτερα φίλε Μαθιέ!

Είναι πολύ μεγάλη η συγκίνηση που μοιράζομαι μαζί σας το «ταξίδι της ζωής μου» στο χθες. Μιας ζωής πραγματικής, μιας ζωής ποτισμένης μέχρι το μεδούλι από την ευλογημένη θάλασσα. Μια αναδρομή στο χθες, μια μεγάλη πορεία σε μια εποχή που ελάχιστα μοιάζει με την σημερινή.

Εγώ θέλω να σας μιλήσω για ορισμένους ανθρώπους και να τους ευχαριστήσω όλους ανεξαιρέτως που ήταν δίπλα μου από το ξεκίνημα της Ναυτικής μου καριέρας και άλλους που ήρθαν στη ζωή μου στην πορεία της. Θα προσπαθήσω να σας μεταφέρω και στα χρόνια εκείνα μέσα από κάποια περιστατικά που για μένα ήταν μαθήματα ζωής αλλά και ωραίες αναμνήσεις.

Πρώτος ήταν ο συμμαθητής μου από τα θρανία των Κυθήρων και έπειτα της σχολής Εμποροπλοιάρχων Κύμης, ο αείμνηστος καπ.

Παναγιώτης Τριφύλλης που δυστυχώς έφυγε από την ζωή σε ηλικία μόλις 54 χρονών χωρίς να προλάβει να ολοκληρώσει το ταξίδι μας ...

Έπειτα τον κ. Γιώργο Κασιμάτη (Καλούλα) που άνοιξε και στους δυο μας τον πρώτο δρόμο συστήνοντάς μας τότε σε μια από τις καλλίτερες ναυτιλιακές εταιρίες της εποχής.

Στα υπερατλαντικά μου ταξίδια με δεξαμενόπλοια και φορτηγά πλοία βρέθηκα πολλές φορές με συμπατριώτες μας ναυτικούς – είχε τότε μερικούς!- και θα ήταν παράλειψη να μην τους αναφέρω. Γιώργος Καρύδης μηχανικός, Ανδρέας Καλλίγερος (Μαρίνης) μηχανικός, Θεόδωρος Κορωναίος (Ψωμάς) ασυρματιστής, Παναγιώτης Κομηνός (Σπάνιας) πλοίαρχος.

Εκείνα τα χρόνια έκαμα ταξίδι μέχρι και 28 μήνες συνεχόμενους χωρίς να ξεμπαρκάρω. Σκεφθείτε ότι είχα ξεχάσει να περπατώ στη στεριά.

Μια πολύ άσχημη εμπειρία της περιόδου αυτής σαν υποπλοίαρχος στο Δ/Ξ HILDA, 32000 τόνων ήταν το ταξίδι από Ινδονησία προς Σαν Φρανσίσκο το 1974 που ενώ βρισκόμασταν στο μέσον του Ειρηνικού Ωκεανού πάθαμε ζημιά στην κύρια μηχανή και στη συνέχεια και στις ηλεκτρομηχανές με αποτέλεσμα να μείνουμε ακυβέρνητοι και να χρειαστεί να μας ρυμουλκήσουν για 47 μερόνυχτα σχεδόν χωρίς φαγητό, νερό και φως.

Το 1974 δοκιμάστηκα πάλι στο Φ/Γ πλοίο ΚΟΡΑΗΣ, 15000 τόνων , αυτή τη φορά από φωτιά που κατάστρεψε πάνω από το 1/3 του πλοίου.

Και στις δύο αυτές περιπτώσεις ευτυχώς το τέλος ήταν αίσιο με την βοήθεια της Παναγίας μας της Μυρτιδιώτισσας και του Αγίου Νικολάου, πολύτιμο δε σχολείο για τη ζωή μου και τη ναυτοσύνη μου.

Το 1982 έχοντας στο μυαλό μου να αφήσω τους ωκεανούς και να έρθω κοντά στην οικογένειά μου, την αφορμή μου έδωσε ο καπετάν Κώστας Λαζαρέτης τον οποίον χρειάστηκε να αντικαταστήσω για ένα μικρό χρονικό διάστημα στο Ε/Γ Ο/Γ ΙΟΝΙΟΝ. Τον καπετάν Κώστα τον ευχαριστώ που υπήρξε πολύτιμος συνεργάτης με την εμπειρία του στην θάλασσα και τέλειος οικογενειακός μας φίλος μέχρι και σήμερα.

Ιδιαίτερα θυμάμαι Κώστα, που όταν είχε δυνατό οστριογάρμπη τις νύχτες από Γύθειο-Καψάλι σου έλεγε ο αείμνηστος καπετάν Γιώργης

«Κώστα, θέλω να κοιμηθώ δυο ώρες» -αυτός ήταν ο ύπνος μας- κι εσύ, με την τέλεια ναυτική σου τέχνη, ταξίδευες το IONION τόσο τεχνικά που κανείς δεν έπαιρνε είδηση πως φτάσαμε στο Καψάλι. Την τακτική αυτή, αν θυμάσαι, την εφάρμοζα κι εγώ όταν παρέλαβα την πλοιαρχία του IONION.

Για την παραμονή μου στην ακτοπλοΐα και συγκεκριμένα στο Ε/Γ Ο/Γ IONION, στο οποίο παρέμεινα περίπου 8 χρόνια , συνέβαλαν η απόλυτη συμφωνία του τότε πλοιάρχου αείμνηστου Γεωργίου Σιγάλα αλλά και οι καλύτερες συστάσεις του φίλου, πολύ αγαπητού πράκτορα και στενού συνεργάτη της εταιρίας ΣΤΑΘΑΚΗ-ΜΑΝΟΥΣΟΥ κ. Λάμπη Μιχαλακάκη. Δεν θα ξεχάσω ποτέ τις συνεννοήσεις που κάναμε μαζί του και τις αποφάσεις που παίρναμε όσον αφορά το λιμάνι που θα προσεγγίζαμε , Αγία Πελαγία ή Καψάλι , όταν ο καιρός ήταν άσχημος. Αποφάσεις που θα έπρεπε να είναι κατ' αρχήν έγκαιρες και ακριβείς, πάντα με γνώμονα την ασφάλεια, την αποφυγή της ταλαιπωρίας των επιβατών και επιπλέον εξόδων για την εταιρεία, χωρίς κινητά τηλέφωνα τότε!!!! Χωρίς καμία ευκολία!!!! Έτυχε να γίνουν και λάθη στις εκτιμήσεις μας και τις αποφάσεις μας, ευτυχώς όμως χωρίς ποτέ δυσάρεστη κατάληξη. Με τον αγαπητό Λάμπη η συνεργασία μου ήταν πάντοτε άψογη και οι συμβουλές του ακόμα και σήμερα πολύτιμες. Τον ευχαριστώ και τον σέβομαι πάντα!!!!

Άλλος ένας συνεργάτης τον οποίο θέλω να μνημονεύσω καθώς δεν είναι πια στη ζωή ήταν ο αγαπητός σε όλους μας Γεώργιος Μεγαλοκονόμος «Ντόντος», πράκτορας του IONION στο Καψάλι. Και μια ιστορία για τον Ντόντο... Θα σας αρέσει...

Συνήθιζα στην αναχώρηση με φρέσκο Βοριά από το Καψάλι να φεύγω με ανάποδα, κίνηση που σύμφωνα με τον Διεθνή Κανονισμό Αποφυγής Σύγκρουσης συνοδεύεται από τρεις βραχείς συριγμούς. Ο αείμνηστος Ντόντος στεκόταν στην γωνία του μόλου και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό βγάζοντας και κουνώντας τον μπερέ του. Οι λιγροστοί απομείναντες στον μόλο τον πείραζαν λέγοντάς του: «Άντε πάλι χαιρετούρα ο καπετάνιος!» και εκείνος απαντούσε: «Η τρίτη μωρέ είναι του πράκτορα!», εννοούσε το τρίτο σφύριγμα από τα τρία. Όταν όμως έφερα την σωρό του στα Κύθηρα, σαν ύστατο φόρο τιμής σκέφτηκα όταν έβγαινε από το πλοίο η σωρός να σφυρίξω πάλι τρεις αποχαιρετώντας τον για τελευταία φορά. Όμως η τρίτη δεν σφύριξε

(κάτι συνέβη με την σφυρίχτρα) ήταν άραγε τυχαίο ή επειδή ο Ντόντος δεν υπήρχε πια...

Και για τον μεγάλο δάσκαλό μου τον πλοίαρχο Γιώργο Σιγάλα τι να σας πω;;;;;; Τι να πρωτοθυμηθώ;;;;; Την αγάπη του σε μένα και την οικογένειά μου;;;;; Την αγάπη του στα Κύθηρα;;; Τις συμβουλές του;;;;;; Είχα την τιμή να μαθητεύσω δίπλα του!!!! Δίπλα στον μεγάλο δάσκαλο, δίπλα στον βράχο της ακτοπλοΐας!!!!

Εδώ θα αναφερθώ στην εποχή εκείνη που όταν μου παρέδιδε ο αείμνηστος, μου έδωσε και τις ανάλογες ευχές και πολλές, μα πάρα πολλές συμβουλές. Μου είχε πει συγκεκριμένα «Εσύ που είσαι νέος να προσέχεις! Γιατί εγώ παρ' όλες τις εμπειρίες μου , αν καμιά φορά σκόνταφτα και ήταν φυσικό, είχα δίπλα μου δύο βράχους! Έναν που τον έλεγαν Κώστα και έναν που τον έλεγαν Βασίλη. Εσύ παιδί μου που θα στηριχτείς; Γι' αυτό πρόσεχε!!» Και κάθε φορά που γυρίζαμε στον Πειραιά ήθελε να έρθει να μάθει πως πήγαμε και πολλές φορές τις άγριες νύχτες μας σκεφτόταν και μας έπερνε τηλέφωνο να μας συμβουλέψει. Πότε;;;;; Τότε που κινητά δεν υπήρχαν και ήταν πολύ δύσκολες οι επικοινωνίες. Μας είχε όμως στον νου του από τις Κυκλάδες σαν καλός ΠΑΤΕΡΑΣ! Για 3,5 χρόνια δουλέψαμε μαζί και με τον καπετάν Κώστα μια πραγματικά δύσκολη γραμμή!

Να σας θυμίσω τι κάναμε με το IONION...

2 φορές την εβδομάδα την άγωνα των Κυθήρων: ΠΕΙΡΑΙΑ-ΚΥΠΑΡΙΣΣΙ-ΓΕΡΑΚΑ-ΜΟΝΕΜΒΑΣΙΑ-ΝΕΑΠΟΛΗ-ΕΛΑΦΟΝΗΣΟ-ΑΓΙΑ ΠΕΛΑΓΙΑ-ΓΥΘΕΙΟΝ-ΚΑΨΑΛΙ-ΑΝΤΙΚΥΘΗΡΑ-ΚΑΣΤΕΛΙ και επιστροφή.

1 φορά την εβδομάδα την άγωνα Μικρών Κυκλάδων : ΠΕΙΡΑΙΑ- ΣΥΡΟ-ΠΑΡΟ-ΝΑΞΟ-ΗΡΑΚΛΕΙΑ-ΣΧΟΙΝΟΥΣΑ-ΚΟΥΦΟΝΗΣΙΑ-ΑΜΟΡΓΟ (Κατάπολα και Αιγιάλη)-ΔΟΝΟΥΣΑ-ΑΣΤΥΠΑΛΛΙΑ και επιστροφή.

Και 1 φορά την εβδομάδα Δυτικές Κυκλάδες : ΠΕΙΡΑΙΑ-ΚΥΘΟΝΟ-ΣΕΡΙΦΟ-ΣΙΦΝΟ-ΚΙΜΩΛΟ-ΜΗΛΟ-ΣΙΚΙΝΟ-ΦΟΛΕΓΑΝΔΡΟ και επιστροφή.

Ήτοι από 50 έως 70 λιμάνια εβδομαδιαίως !!!!!!! Καλά δεν περνάγαμε;;;;; Μην μου πείτε!!!!!!!!!!

Σίγουρα σε αυτό θα συμφωνήσουν και οι συνάδελφοι Κυθήριοι ναυτικοί. Ο πλοίαρχος Ανδρέας Κασσιμάτης (Μουρίζος), ο ασυρματιστής Φραγκίσκος Βενέρης και ο μηχανικός Παναγιώτης Παναγιώτου

(Καμίτσης) και ο υποπλοίαρχος Μανώλης Λουράντος που συνταξιδεύαμε τότε.

Σε αυτά τα λιμάνια και τις θάλασσες ζήσαμε πολλές καταστάσεις, πότε ευχάριστες, πότε δυσάρεστες, τόσο με τους ναυτιλιακούς πράκτορες, όσο με τους λιμενικούς, όσο με τους καβοδέτες ακόμα και τους αυτοκινητιστές που ήταν οι τακτικοί μας επιβάτες.

Για τους λιμενικούς θα πω ότι ήταν πάντα συμπαραστάτες μας και συμμετείχαν στους αγώνες μας όλοι τους και ιδιαίτερα οι Κυθήριοι λιμενικοί. Δεν έλειπαν βέβαια και ορισμένες προστριβές που δημιουργούνταν εξαιτίας των δυσκολιών που είχαν τα λιμάνια μας. Καταφέρναμε ευτυχώς να τις ξεπερνάμε. Από το Λιμενικό Σώμα και τα χρόνια της θητείας μου στην ακτοπλοϊκή γραμμή των Κυθήρων άλλωστε προέρχεται και ο αδελφικός μου πλέον φίλος Γιώργος Καναβός. Τον γνώρισα ως Λιμενάρχη Καλαμάτας και έκτοτε αυτός και η οικογένειά του μας τιμούν με την φιλία τους και την αγάπη τους, εμένα, την σύζυγό του, τα παιδιά μου και τα εγγόνια μου.

Όσο για τους αυτοκινητιστές έχω ωραίες αναμνήσεις αλλά και χτυποκάρδια. Λόγω της στενής μου γνωριμίας μαζί τους ήθελα να τους εξυπηρετώ όσο περισσότερο γινόταν. Άλλοτε περιμένοντάς τους πολλές φορές και άλλοτε κάνοντας υπεράνθρωπες προσπάθειες να επιβιβάσουμε τα αυτοκίνητά τους λόγω της ακαταλληλότητας των λιμανιών για τέτοιες φορτο-εκφορτώσεις. Εσύ Λιακοδημήτρη θυμάσαι!!!!!!

Δεν θα ξεχάσω ποτέ τις τρεις μόνιμες φιγούρες σε όλες τις προσεγγίσεις του Καψαλιού, των αδερφών Μίμη και Αντώνη Πετρόχειλου, συνοδευόμενων πάντοτε από την μητέρα τους Πιπίτσα. Τις άγριες νύχτες του χειμώνα περίμεναν να δέσουν τους κάβους και να πάρουν το μικρό αλλά τίμιο μεροκάματο.

Στα Αντικύθηρα τους αδελφούς Γαλιάτση (πράκτορα, βαρκάρη και καβοδέτη) που εξυπηρετούσαν με τον καλύτερο τρόπο τα πλοία καθώς και τον αείμνηστο Στράτο Κατσανεβάκη, πρόεδρο της κοινότητας για πολλά χρόνια, του οποίου ένα ευχαριστήριο έγγραφο φυλάσσω στα αρχεία μου μέχρι σήμερα.

Στα αρχεία μου φυλάω και κάτι ακόμα από τα Αντικύθηρα. Στα τελευταία μου ταξίδια το 1995, ημέρες Χριστουγέννων, έτσι ήρεμα και

απλά πήρα ένα πολύ ταπεινό δώρο αλλά ταυτόχρονα και το μεγαλύτερο που έλαβε ποτέ πλοίαρχος ακτοπλόος! Έτσι το χαρακτήρισα εγώ... Τα δύο τελευταία και μοναδικά παιδιά του Δημοτικού Σχολείου Αντικυθήρων, Γιώργος και Ελένη Χαρχαλάκη μαζί με τον δάσκαλό τους , τον αγαπητό σε όλους μας Μανώλη Καλλίγερο (ανηψιό του συντιμώμενού μου απόψε κ. Παναγιώτη) με περίμεναν στην προβλήτα και μου πρόσφεραν μια απλή νάιλον τσάντα του σούπερ μάρκετ γεμάτη μανουσάκια από τους λιγοστούς αγρούς των Αντικυθήρων! Μαζί με τα λουλούδια κρατούσαν και μια κάρτα ζωγραφισμένη από τα ίδια με την γέννηση του Χριστού μας και τον Άγιο Βασίλη . Στην κάρτα έγραφαν τις ευχές τους για την γιορτή μου και ένα μεγάλο ευχαριστώ που πηγαίνω και τους εφοδιάζω με τα απαραίτητα στη ζωή, όταν άλλα παιδιά απολαμβάνουν τα τόσα και τόσα «καλά» των πόλεων. Πώς λοιπόν να μην συγκινούμαι απόψε;;;;;

Γι' αυτό άλλη μια φορά , χαλάλι οι κόποι μας και τα χτυποκάρδια μας στα ακριτικά Αντικύθηρα.

Τα περισσότερα χτυποκάρδια όμως μας τα έδωσε το λιμάνι της Αγίας Πελαγίας. Ήταν μια σπιάντζα που λέμε οι ναυτικοί, δηλαδή μια προβλήτα εκτεθειμένη σε όλους τους καιρούς και ειδικά φάτσα κάρτα στον Κάβο Μαλιά. Εκεί παλεύαμε με τα άγρια κύματα που έβγαιναν ζωντανά στον μώλο να από-επιβιβάσουμε επιβάτες και αυτοκίνητα με αγώνα δικό μας, των πρακτόρων και των καβοδετών (Αλέκου Ζαντιώτη, Σπύρου Ρεψού, μπάρμπα-Γιώργη Μένεγα και άλλων). Ανάμεσα σε τόσους άντρες ήταν και μια κοπέλα. Η Λία Μεγαλοκονόμου πρακτόρευσε σε δύσκολα χρόνια, κοντά μας έμαθε τόσα πολλά και έγινε άξια συνεργάτης.

Ενθυμούμαι σε μια προσέγγιση, παραμονές εκλογών, καταφέραμε με την βοήθεια της Παναγίας της Μυρτιδιώτισσας και του Αγίου Νικολάου να αποβιβάσουμε από το πλοίο ΘΗΣΕΥΣ 90 αυτοκίνητα και 400 επιβάτες μέσα στην άγρια νύχτα με Βοριά 8 ΜΠΟΦΟΡ . Όλους βρεγμένους αλλά υγιείς και ακέραιους. Η γυναίκα μου που έβλεπε ζωντανή την διαδικασία σαν μια ταινία, περιμένοντας ίσως την θανατική μου καταδίκη εάν συνέβαινε το οτιδήποτε, έφυγε αμέσως μετά και πήγε στην Παναγία μας κάνοντας τάξιμο που πήγαν όλα καλά!

Δυσκολίες δεν είχαν μόνο οι καιροί, αλλά και τα «φορτία». Σε πολλά από τα ταξίδια μεταφέραμε νεκρούς συγγενείς, φίλους και γνωστούς,

γέρους αλλά και νέους. Χαρακτηριστική η μεταφορά νεκρού συνοδευόμενου από τον πατέρα του, ο οποίος αρνήθηκε να εγκαταλείψει τη σωρό σε όλη τη διάρκεια του ταξιδιού, δηλώνοντάς μου την απόφασή του οριστική και αμετάκλητη. Να σας πω στο σημείο αυτό ότι οι σωροί των νεκρών τότε τοποθετούντο στα γκαράζ των πλοίων όπου απαγορευόταν να βρίσκονται επιβάτες κατά την διάρκεια του πλου. Εγώ τότε, σεβόμενος το βαρύ πένθος και τον καημό του πατέρα αυτού, αποδέχτηκα την απόφαση του και απλά φρόντισα να βρίσκεται συνέχεια κάποιος από το πλήρωμα μαζί του έστω για παρέα, αν και ήταν ενάντια στους κανονισμούς.

Η ζωή όμως έχει και χαρές! Για έναν ακτοπλόο πλοίαρχο έχει και κάποιες επιπλέον. Όλα τα παιδιά που γεννιούνταν στην Αθήνα περνούσαν από εμάς πριν φτάσουν στα σπίτια τους ...τα βλέπαμε να μεγαλώνουν! Ζούσαμε από "κοντά" όλη τους την πορεία. Σε ένα ταξίδι από Νεάπολη προς Πειραιά κάναμε μέχρι και τοκετό, ο οποίος είχε τέλεια έκβαση και μετέπειτα βαφτίσαμε και το παιδί!

Μια άλλη εμπειρία μου ήταν η παραλαβή από την Αγγλία των δύο επιβατηγών, ΜΗΛΟΣ EXPRESS και ΘΗΣΕΥΣ, τα οποία και μετασκεύασα και τα οποία ταξίδεψαν και στην γραμμή μας. Το μεν ΜΗΛΟΣ EXPRESS περιστασιακά με πλοίαρχο τον καπετάν-Γιώργη Σιγάλα, το δε ΘΗΣΕΥΣ για 3,5 χρόνια με πλοίαρχο εμένα και άλλους δύο συναδέλφους τον τελευταίο καιρό. Άξια πλοία, ικανότατα αλλά όχι για τα τότε λιμάνια. Πολλές φορές χρησιμοποιούσαμε και την Πλατεία Άμμο.

Άφησα τελευταία να σας διηγηθώ, πολύ περιληπτικά, χωρίς να μπορώ να εκφράσω τα συναισθήματά μου, την ιστορία του ναυαγίου του πολυαγαπημένου σε όλα τα Κύθηρα πλοίου IONION, εκείνη την όμορφη αλλά δύσκολη εποχή!

Σας λέω ότι δεν μπορώ να εκφράσω τα συναισθήματά μου γιατί για τον ναυτικό το πλοίο δεν είναι ένα άψυχο σκαρί όπως είναι για τον υπόλοιπο κόσμο. Είναι ένα αντικείμενο με πολύ μεγάλη ψυχή! Εμείς μιλάμε με τα βαπόρια!

Όταν πληροφορήθηκα το ναυάγιο του IONION , όντας πλοίαρχος στο ΜΑΡΘΑ, μου ζητήθηκε από τους πλοιοκτήτες του ΜΑΝΟΥΣΟ-ΣΤΑΘΑΚΗ να πάω στην Κρήτη να παραλάβω τα οχήματα από το σκαρωμένο πάνω στα βράχια, «τελειωμένο» IONION , συνεννοήθηκα με τους πλοιοκτήτες

του ΜΑΡΘΑ και άρχισε η διαδικασία. Το Υ.Ε.Ν. έστειλε σήμα που ενέκρινε, με ευθύνη των δύο πλοιάρχων, να πραγματοποιηθεί αυτή η επιχείρηση. Ήρθε η ώρα που αντίκρυσσα το αγαπημένο μου ΙΟΝΙΟΝ πεθαμένο πια και το χρησιμοποίησα για προβλήτα. Ενώσαμε τους καταπέλτες των δύο πλοίων και πήραμε όλα τα οχήματα χωρίς κανένα απολύτως πρόβλημα. Αντίστοιχη επιχείρηση δεν είχε πραγματοποιηθεί στα μέχρι τότε ναυτικά χρονικά! Να λοιπόν γιατί τα συναισθήματά μου δεν περιγράφονται...έφυγα και άφηνα πίσω μου ένα άψυχο κουφάρι να το χτυπάει το κύμα πάνω στα βράχια μέχρι που 40 μέρες μετά το βούλιαξε τελείως και δεν ξανακούστηκε η γλυκύτατη σφυρίχτρα του! Μια σφυρίχτρα που συγκίνησε και συντάραξε γενιές και γενιές! Πόσοι ερωτευμένοι δεν λαχταρούσαν να την ακούσουν περιμένοντας τον καλό τους ή την καλή τους;;; Πόσοι περιμένοντας να υποδεχτούν αγαπημένα πρόσωπα, ξενιτεμένα παιδιά και αδέρφια;;; Άραγε πόσοι;;;

Αυτή τη σφυρίχτρα άκουγαν και στα αγαπημένα μου Αντικύθηρα τα γεροντάκια και έπαιρναν σιγά σιγά τον δρόμο προς το μουράγιο για να πάρουν τα γράμματά τους, τα εφόδιά τους, τις εφημερίδες τους, τα φάρμακά τους... Όχι όμως και το ψωμί!!!! Αυτό τους το ζύμωνε η κυρά-Μαρία με τα χεράκια της!!!!!!

Αλλάζοντας πορεία, στη συνέχεια της επαγγελματικής μου καριέρας, πέρασα για λίγα χρόνια από την εκπαίδευση των εμποροπλοιάρχων. Δίδαξα ως καθηγητής στο Κέντρο Επιμόρφωσης Στελεχών Εμπορικού Ναυτικού για 4 χρόνια. Ιδιαίτερα σημαντική εμπειρία και ευχάριστη περίοδος.

Τελευταίο λιμάνι πριν την συνταξιοδότηση ο Πειραιάς και η Πλοηγική Υπηρεσία. Ένα από τα ανώτερα σκαλοπάτια για έναν πλοίαρχο. Με την βοήθεια του Θεού τα τελευταία 15 χρόνια πλοήγησα 8000 πλοία μεταξύ των οποίων το QUEEN MARY 2 το 2004, που ήταν τότε το μεγαλύτερο επιβατηγό στον κόσμο! Επίσης την περίφημη θαλαμηγό του Αριστοτέλη Ωνάση CHRISTINA ONASIS και τέλος το 2013 τα μεγαλύτερα containers μήκους 378 μέτρων.

Για να μην σας κουράζω άλλο θα τελειώσω εκφράζοντας δημόσια το μεγαλύτερο ευχαριστώ στην γυναίκα μου Σταματίνα που ήταν άξια ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ όλα αυτά τα χρόνια δίπλα μου, στο σπίτι μας και σε όλη μας την οικογένεια. Επίσης στα παιδιά μας που και αυτά δόξα τω Θεώ

πάνε καλά. Να τους έχει ο Θεός καλά όλους και τους εγγονούς μου Βρεττό και Βασίλη.

Ευχαριστώ και πάλι για την τιμή που μου κάνετε! Ευχαριστώ όλους εσάς που παραβρεθήκατε εδώ απόψε καθώς και όσους απουσιάσαν αν και ξέρω καλά πως θα ήθελαν να είναι μαζί μας.